

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Adami Contzen E Societate Iesv, SS. Theol. Doct.
Commentaria In Qvatvor Sancta Iesv Christi Evangelia**

Contzen, Adam

Coloniæ Agrippinæ, M.DC.XXVI

Quomodo vocatus Petrus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83011)

VERSUS 41.

Inuenit hic primum fratrem suum Simonem, & dicit ei: Inuenimus Messiam quod est interpretatum Christus.

QUESTIO I.

Quomodo vocatus Petrus?

§. 1. Inuenisse Messiam profiteretur Petrus, tum quia à Ioanne audierat, tum vero quia plenissime instructus didicerat. Solus Ioannes Christus Messiam appellat hoc loco, & cap. 4. 25. Hic ex ore Andree, ibi in sermone mulieris Samaritanæ. Syrus habet אשחאכא למשחא ešchachachi lammeschichia.

Est vero à מִשְׁחָא maschach quod est ungeret, ut Christus à χρίστου. Erasmus v. 42. maluit verte e, sed Christi nomen, vnde Christi am dicitur, ita triam est omnibus linguis, ut nullo modo eius loco vnam, & vntos substituere liceat. Syrus habet אשחא, vidit.

Andreas v. 42. inuenit Petrum πετρου, vel πετρου primus vel primum, vtraque enim lectio inuenitur. Primus seu prior inuenit, quam discipulus ille, qui cum ipso erat. Primum inuenit, antequam vllum alium, cui tantum bonum communicaret, iam pene Apostolus, antequam discipulus.

Chrysolom. Epiphani. hæres. 51. Euthym. legunt πετρου. Cyrillus, Theophylactus, ceteri, πετρου. Alij quoque testantur sic habere vetustos codices.

Inuitus v. 42. eum Dominus miraculo fidem eius confirmat, cum nomen eius & patrem edicit, ut ostendat ibi sibi notum esse. Et fidem concilii Andree dicitis.

§. 2. Tu vocaberis Cephas, inquit Dominus, quod est interpretatum Petrus. Beza reprehendit. [Vulg. petra, aut, primum, id est, petrou, ut scriptum erat in duobus vetustis codicibus, & Theophylacto Romano. Christus, à χρίστου. Erasmus, v. 42. recte quidem: sed nomen illud, quamvis Græcum, tamen magis in omnibus idiomatibus vsitatum, malui retinere.

§. 3. Iona τῶν. In vno codice scriptum legimus τῶν. vid. Matth. 16. 17. Vocaberis, κληθήσῃ. Alii si saepe κληθήσῃ pro εἶπαι. Id est, vocari pro esse accipitur. Sed hoc loco seruetur propria huius vocabuli notatio (re nimirum ipsa nom ni responsura) & præterea futuri temporis significatio obseruanda. Nam hoc nomen non tam illi nunc imponit, quam se imponiturum pollicetur. Petra, πέτρα. Vulg. Petrus: que interpretatio propterea non conuenit, quia Petrus latinis nomen est propr um duntaxat, Græcis vero πέτρα, etiam appellatiuum est, ut diximus Matth. 16. 17.]

Respondeo: Ethι πέτρα & πέτρα Græcis sit appellatiuum, non tamen obitare, quo minus Cephas dicatur, & πέτρα, & πέτρα: & magis πέτρα, quam πέτρα, quia vire est. Deinde cum Simon dicitur Cephas & Petrus, tam Syrum Κεφα Κιφα; quam πέτρα græcum, iam ex appellatio proprium efficitur. Denique improba est hæc nouitatis affectatio, textui repugnans. Christus promittit nouum illi nomen, quod postea in sacris literis & Ecclesia vsurpatum est. Nomen vsitatum, quo primus Apostolus honoratur, non est Petra, sed Petrus: Centies & amplius appellatur Petrus; datum est illi hoc nomen, promissum

igitur est. Conuenientissime igitur noster interpret posuit, quod inuenit. Nemo Petrum vnquam, nemo ne hæreticorum cum de vertice Apostolorum loquitur, aliter quam Petrum appellat, cum possent vocare Petram ea forma, qua Sulla, Cianna, Cæcina, Aquila nonnulli vocantur.

QUESTIO II.

Quomodo Nathanael vocatur?

§. 1. Altera die venit in Galilæam, tertia à legatione; nam Enon vbi Ioannes baptizabat, est finitima Galilææ, & Cana eodem pene loco. Eodem autem & Galilæam ingressus est, & Philippum inuenit vocauitque facile sequentem, quod intertæ gratia occulta vi traheretur, quodque ab Andree, aliisque de Christo iam edoctus esset, cuius vel hoc indicium est; quod mox Nathanaelem adduxerit.

§. 2. Philippus v. 45. Nathanaelem amicum vel eadem, vel postera die adduxit, probabilis est eadem innox die factam, omnes enim interpretes zelum Nathanaelis hoc in facto commendant.

§. 3. Citat Philippus Moſen & prophetas, non quod vel ille, vel Nathanael eruditus esset, de quo nihil hoc loco probari potest, sed quod linguis sabbathi prophetae legentur, & Messias aduenturus diceretur, filium Ioseph appellat, & à Nazareth esse asserit, ut rem certam adferre se ostendat. An vero filium Ioseph putarit ignorans mysterium Natiuitatis, an vero Iosephi filium ex communi consuetudine appelleret, disputari potest. Mihi placet sententia, quæ in optimam partem verba Philippi interpretatur.

§. 4. Quare nimium rigidus est in Philippum cenfor Caluinus. [Quam tenuis, inquit, fuerit modulus sanctorum fidei in Philippo, hinc patet, quod de Christo quam iniquus tuor verba profari nequit, quin duos crassos errores cenfor. permissit. Facit illum filium Ioseph, & patriam Nazareth falso illi assignat: & tamen quia sincere fratri suo prodesse cupit, & Christum patefacere, Deo probatur hæc eius sedulitas, & prosperum etiam successum habet. Danda quidem opera est, ut se quique intra fines suos sobrie contineat, nec sane Evangelista hoc quasi laude dignum in Philippo commemorat, quod Christum bis deformet, sed eius doctrina, utcumque vitiosa esset ac errore implicita, vitalem fuisse refert: quia ad hunc scopum nihilominus tendebat, ut Christus vere cognosceretur. Iesum stulte dicit filium Ioseph, imperite Nazarenum facit: sed interea non adducit nisi ad filium Dei qui ex Bethlehem natus est: nec adulterinum Christum fabricat, sed tantum vult cognosci qualis à Moſe & prophetis traditus est.]

Dicit esse à Nazareth, nec errat, eo sensu dicit, quo Iesus Nazarenus vocatur, etiam à fidelibus. Luc. 24. Christus à Nazareth. Actor. 22. 8. Si igitur Christum deformat Philippus, idem postea Petrus, & Christus ipse facit, dum se Nazarenum appellat. Nec magis error, eum vocari filium Ioseph: Eo enim modo fieri potuit, quo B. Virgo dixit: Ego & pater tuus dolentes quærebamus te.

Denique queritur, nos fictitium Christum inducere, melius esse cum Philippo crasse balbutire. Atque vnam id illi faciant, Philippus errare non docuit, sed vnam edidit confessionem, quam recte expositam Catholicis sequimur, Christum Dei filium, Deum confitentem, non auctorem, non impulsorem ad peccatum, sed reconciliatorem Dei, expiatorem totius mundi